

«Μουσική για μια αναχώρηση»

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ Πορεία Λεμε-
σού θα παρουσιάσει απόψε
τέσσερα μονόπρακτα της Κω-
στούλας Μητροπούλου με το
τίτλο «Μουσική για μια αναχώ-
ρηση». Η παράσταση θα γίνει
στην Οδό Αθηνών στη Λεμεσό

στις 8.30μμ. Η σκηνοθεσία είναι
του Ανδρέα Μελέκη, τα σκηνικά
κοστούμια του Κώστα Μενοί-
κου, η μουσική επιμέλεια της
Σάντρης Περδίου. Απαγγέλλει
η Αστέρω Λακκοτρύπη.

ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

Η «Ληστεία»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΛΗΔΡΑ

Σκηνοθεσία: Λεωνίδας Λοιζίδης. Σκηνικά - κοστούμια: Δέσποινα
Βολίδη. Παίζουν: Μαρούλα Ρώτα, Αλέξανδρος Κομπογιώργας

ΝΙΩΘΩ την ανάγκη να μιλήσω για ένα φαινόμενο που παρατη-
ρείται σε διάφορους τομείς γραμμάτων και τεχνών. Γύρω από
ένα έργο τέχνης, ένα λογοτεχνικό βιβλίο, μια θεατρική παράσταση,
οργανώνεται «ένα μετακείμενο από διαφημιστικές ανακοινώσεις,
συνεντεύξεις των συντελεστών, σκεπτικά των δημιουργών, συ-
στάσεις από ονόματα διαφόρων περιοπών. Ενσωματωμένο σ' αυτό
το μετακείμενο το καθ' εαυτό έργο ή κείμενο ή παράσταση δε λει-
τουργεί μόνο του, αλλά σαν «πακέτο» και οι εντυπώσεις και οι επι-
δράσεις που προκαλεί δεν οφείλονται τόσο στα δικά του προσό-
ντα, όσο στα προσόντα του ειδικά οργανωμένου αυτού συνόλου.
Ίσως ο λόγος που ορισμένοι καλλιτέχνες ή συγγραφείς πιστεύουν
πως το έργο τους χρειάζεται δυναμική εκστρατεία προώθησης εί-
ναι: η αβεβαιότητα για τις πραγματικές δυνατότητες του δημιουρ-
γήματος τους, τόσο κτυπητά αντίθετη με το πνεύμα του μετακει-
μένου. Ίσως πάλι αυτοί ν' ανήκουν στο μεγάλο σύστημα περίπλο-
κων δημοσίων σχέσεων, σύστημα αλληλοστήριξης, που λειτουρ-
γεί με βάση τον κώδικα ειρηνικής συνόρευσης των ζωνών προώ-
θησης. Πολλοί από μας τους θεατές, αναγνώστες, ακροατές, έζη-
σαν στιγμές έντονες αμηχανίας αντικρίζοντας το καθ' εαυτό έργο
- πυρήνα του διαφημιστικού πακετου και μη ξέροντας ποιανού να
πιστέψουμε - του εαυτού μας ή των πολλών που μας είπαν.
Υπάρχουν περιπτώσεις που το λεξικό παραπέτασμα δεν είναι μό-
νο περιττό αλλά και επιζήμιο, διότι η όποια αξία του έργου φαίνε-
ται μικρότερη σε σύγκριση με τις επίμονες υπερβολές του μετα-
κειμένου. Χωρίς αυτές, το έργο θα μιλούσε μόνο του με όση πραγ-
ματική δύναμη έχει η φωνή του και θα κρινόταν αναλόγως. Αν ο
σκηνοθέτης Λεωνίδας Λοιζίδης δεν οργάνωνε μια από τις πιο έντο-
νες διαφημιστικές εκστρατείες του σκηνοθετικού του έργου, αν
δεν κατέκλυζε τον κυπριακό Τύπο με προαναγγελίες, ανακοινώ-
σεις, συνεντεύξεις, αναδημοσιευμένες κριτικές που αφορούν τις
δραστηριότητες του σε διάφορες χώρες, ίσως η δουλειά του στη
«Ληστεία» της Ειρένας Ι. Αδαμίδου να αντιμετωπιζόταν διαφορε-
τικά. Στην ουσία πρόκειται για ένα θεατρικό συμβάν πολύ απλό,
που δεν δίνει αφορμή για φιλόδοξες σκηνοθετικές αναζητήσεις.
Ο Λ. Λοιζίδης είχε να ρυθμίσει ένα σύνολο από δύο μόνο ηθοποι-
ούς, δεν είχε να κάνει τίποτα στο επίπεδο της κίνησης. Οι τύποι
του έργου είναι αρκετά αναγνωρίσιμοι, οι ηθοποιοί αρκετά ικανοί,
οπότε δεν ήταν αναγκασμένος να κάνει αποκαλυπτικές αναλύσεις
χαρακτήρων. Η κάθε ψυχολογική κίνηση, πραγματοποιείται μέσω
γενναιόδωρα μεγάλων μερών κειμένου, αυτό κάνει τους χαρακτή-
ρες να προχωρούν από μόνοι τους, χωρίς να χρειάζονται ιδιαίτε-
ρα σκηνοθετικό σπρώξιμο. Το δυσανάλογο της ουσιαστικής σκη-
νοθετικής δουλειάς και του διθυραμβικού ύφους του διαφημιστι-
κού μετακειμένου, είναι εντυπωσιακά. Ότι αφορά το δραματουρ-
γικό έργο της Ειρένας Ι. Αδαμίδου, αυτό αποτελεί παραλλαγή του
κλασικού μοτίβου της μεταμόρφωσης του λόγω περιστάσεων κακού
ληστή κάτω από την επίδραση του μεγαλόψυχου θύματός του.
Τηρείται και η κλασική κατάληξη της σύλληψης στη στιγμή της ολο-
κληρωμένης μεταμόρφωσης. (π.χ. ο Γιάννης Αγιάνης). Ο ρομα-
ντισμός της συγγραφέως έχει μια απόχρωση παραδόξως νεανική.
Ο ψυχολογισμός που είναι ο στόχος και η πρώτη φιλοδοξία της,
είναι κάπως θερμπαλιστικός, υπερβολικά «ειπωμένος». Πιστεύω
πως κάποια οικονομία στο λόγο θα πρόσθετε στις ανθρωπιστικές
αξίες που διαθέτει το έργο.

Η υποκριτική δεν ήταν από τις αδύνατες πλευρές της παρά-
στασης, ειδικά σ' ότι αφορά το νεαρό Αλέξανδρο Κομπογιώργα.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

Η «Ληστεία»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΛΗΔΡΑ

Σκηνοθεσία: Λεωνίδας Λοιζίδης. Σκηνικά - κοστούμια: Δέσποινα Βολίδη. Παίζουν: Μαρούλα Ρώτα, Αλέξανδρος Κομπογιώργας

ΝΙΩΘΩ την ανάγκη να μιλήσω για ένα φαινόμενο που παρατηρείται σε διάφορους τομείς γραμμάτων και τεχνών. Γύρω από ένα έργο τέχνης, ένα λογοτεχνικό βιβλίο, μια θεατρική παράσταση, οργανώνεται «ένα μετακείμενο από διαφημιστικές ανακοινώσεις, συνεντεύξεις των συντελεστών, σκεπτικά των δημιουργών, συστάσεις από ονόματα διαφόρων περιοπών. Ενσωματωμένο σ' αυτό το μετακείμενο το καθ' εαυτό έργο ή κείμενο ή παράσταση δε λειτουργεί μόνο του, αλλά σαν «πακέτο» και οι εντυπώσεις και οι επιδράσεις που προκαλεί δεν οφείλονται τόσο στα δικά του προσόντα, όσο στα προσόντα του ειδικά οργανωμένου αυτού συνόλου. Ίσως ο λόγος που ορισμένοι καλλιτέχνες ή συγγραφείς πιστεύουν πως το έργο τους χρειάζεται δυναμική εκστρατεία προώθησης είναι: η αβεβαιότητα για τις πραγματικές δυνατότητες του δημιουργήματος τους, τόσο κτυπητά αντίθετη με το πνεύμα του μετακειμένου. Ίσως πάλι αυτοί ν' ανήκουν στο μεγάλο σύστημα περίπλοκων δημοσίων σχέσεων, σύστημα αλληλοστήριξης, που λειτουργεί με βάση τον κώδικα ειρηνικής συνόρευσης των ζωνών προώθησης. Πολλοί από μας τους θεατές, αναγνώστες, ακροατές, έζησαν στιγμές έντονες αμηχανίας αντικρίζοντας το καθ' εαυτό έργο - πυρήνα του διαφημιστικού πακετου και μη ξέροντας ποιανού να πιστέψουμε: του εαυτού μας ή των πολλών που μας είπαν. Υπάρχουν περιπτώσεις που το λεξικό παραπέτασμα δεν είναι μόνο περιττό αλλά και επιζήμιο, διότι η όποια αξία του έργου φαίνεται μικρότερη σε σύγκριση με τις επίμονες υπερβολές του μετακειμένου. Χωρίς αυτές, το έργο θα μιλούσε μόνο του με όση πραγματική δύναμη έχει η φωνή του και θα κρινόταν αναλόγως. Αν ο σκηνοθέτης Λεωνίδας Λοιζίδης δεν οργάνωνε μια από τις πιο έντονες διαφημιστικές εκστρατείες του σκηνοθετικού του έργου, αν δεν κατέκλυζε τον κυπριακό Τύπο με προαναγγελίες, ανακοινώσεις, συνεντεύξεις, αναδημοσιευμένες κριτικές που αφορούν τις δραστηριότητες του σε διάφορες χώρες, ίσως η δουλειά του στη «Ληστεία» της Ειρένας Ι. Αδαμίδου να αντιμετωπιζόταν διαφορετικά. Στην ουσία πρόκειται για ένα θεατρικό συμβάν πολύ απλό, που δεν δίνει αφορμή για φιλόδοξες σκηνοθετικές αναζητήσεις. Ο Λ. Λοιζίδης είχε να ρυθμίσει ένα σύνολο από δύο μόνο ηθοποιούς, δεν είχε να κάνει τίποτα στο επίπεδο της κίνησης. Οι τύποι του έργου είναι αρκετά αναγνωρίσιμοι, οι ηθοποιοί αρκετά ικανοί, οπότε δεν ήταν αναγκασμένος να κάνει αποκαλυπτικές αναλύσεις χαρακτήρων. Η κάθε ψυχολογική κίνηση, πραγματοποιείται μέσω γενναιόδωρα μεγάλων μερών κειμένου, αυτό κάνει τους χαρακτήρες να προχωρούν από μόνοι τους, χωρίς να χρειάζονται ιδιαίτερα σκηνοθετικό σπρώξιμο. Το δυσανάλογο της ουσιαστικής σκηνοθετικής δουλειάς και του διθυραμβικού ύφους του διαφημιστικού μετακειμένου, είναι εντυπωσιακά. Ότι αφορά το δραματουργικό έργο της Ειρένας Ι. Αδαμίδου, αυτό αποτελεί παραλλαγή του κλασικού μοτίβου της μεταμόρφωσης του λόγω περιστάσεων κακού ληστή κάτω από την επίδραση του μεγάλου ψυχου θύματός του. Τηρείται και η κλασική κατάληξη της σύλληψης στη στιγμή της ολοκληρωμένης μεταμόρφωσης. (π.χ. ο Γιάννης Αγιάννης). Ο ρομαντισμός της συγγραφέως έχει μια απόχρωση παραδόξως νεανική. Ο ψυχολογισμός που είναι ο στόχος και η πρώτη φιλοδοξία της, είναι κάπως θερμπαλιστικός, υπερβολικά «ειπωμένος». Πιστεύω πως κάποια οικονομία στο λόγο θα πρόσθετε στις ανθρωπιστικές αξίες που διαθέτει το έργο.

Η υποκριτική δεν ήταν από τις αδύνατες πλευρές της παράστασης, ειδικά σ' ότι αφορά το νεαρό Αλέξανδρο Κομπογιώργα.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ